

Krasznahorkai László

EGY MONDAT

Metszet egy könyvből

„Ha a virágoknak szárnyuk volna, az emberek közeledésére elrepülnének”

(M. M.)

Ott van mindjárt, példának okáért,
mondta, a közönséges ember,
ez a vagy vérengző, vagy gyáva,
de mindenképpen beleszületett
utcai harcos, aki, miközben
kúszik előre egy örökös utcai harcban
a következő s a következő fedezékig,
egy, legalább egy olyan vonással
eleve rendelkezik, amelyikre
nem terjed ki a történelem hatálya,
nevezetesen, mondta Korim, az árnyékával,
arra nem terjed ki ez a hatály,
így, függetlenül attól, hogy mi teremti meg,
a nappal-e vagy az éjszaka, ez az árnyék
mintegy túllóg az utcai harcok
végtelenül bonyolult hálózatán,
túllóg tehát a történelmen,
mert gondolja csak meg, intett a férfinak
Korim az üres pohárral, aki azonban
ezúttal sem adta semmi jelét, hogy
észrevette volna, vagy hogy észrevett volna
itt bármit is, gondolja csak meg,
bele lehet például lőni ebbe az árnyékba?,
nem lehet, felelte Korim élesen,
ezt az árnyékot nem fogja a golyó,
és biztos benne, jelentette ki,
hogy a másik már ennyiből egyértelműen látja:
ő, tudniillik Korim, érti a dolgot,
és pedig helyesen érti, nem fogja a golyó,
és kész!, ennyi bőven elég,
az ember árnyéka nem része a történelem
leírhatatlanul szövevényes s látszólag
mindent magában foglaló szerkezetének,
kész!, sűrűre fogva ennyi,

ezen nincs mit tovább részletezni,
nem kell bizonygatni a dolgot, így van,
és ezzel az egész le van zárva,
ami pedig erről az árnyékról szól,
ami megnevezi és leírja, s ami
ezzel a megnevezéssel és leirással
mintegy irányt ad neki, az, természetesen,
mondta Korim, s az üres pohárral megint
figyelmeztetően jelezni próbált a pincérnek,
aki viszont, mondhatni, ennek az éjszakának
a vakító szerkezetéből lógott ki,
éspedig úgy látszott, végérvényesen,
az tehát, természetesen, mondta,
a költészet.

Jónás Tamás

MOST NEM TÖRTÉNIK SEMMI MÁS

Most nem történik semmi más, csak este
az álmok játszanak velem nehéz,
kínzó játékokat, s a csenevész
valóság megcsalva és elfelejtve

őrzi testemet, majd reggel felébreszt.
Hűséges. Csendben mindent elvisel,
s hogy én is őt, nem csal meg semmivel,
se múlttal, se jövővel, de nehéz ezt

kibirni – kimondom. És nem tudom,
hogy van-e más, mi jobb lehetne nála.
Az álmaim nagy, megbolydult világa

hová vezetne, s miféle úton?
Lenne-e hiánya, amiből lángja?
S amit *itt* kezdtem, *ott* folytathatom?